

Thân ái ngày 10 tháng 11 - năm 1989 -

Bà Minh Cho kính.

Đây là một bức thư mà ngay cả người viết cũng như người đọc chưa một lần quen biết. Nhưng sự thật là có địa chỉ này thì cũng mong bà một lần biết qua cho.

Chưa bà với một người nơi phương trời xa xôi gọi đến, thì cũng mong bà dù ít hay nhiều cũng được bà để tâm theo dõi bức thư này.

Còn nhận được địa chỉ của bà cũng khá lâu rồi do người bạn cũng đồng chung số phần cho.

Nhưng rồi niềm tin tưởng không cho phép. Giả sử như mình "không biết địa chỉ này" và mình hãy cố gắng làm để mưu sinh cho gia đình và con cái có phải hay không?

Những bao năm trời qua mình đã cố gắng lắm rồi, và bây giờ cũng đang cố gắng thêm đó.

Ngày xưa, tôi cũng là cô giáo có chồng là lính ngụy. Nhưng đất nước Việt Nam giải phóng có giáo đã lui về đồng và đã thành cô thợ cấy và người lính kia đã biết cuộc sát đao khỏa.

Những con con nhỏ thì cuộc sống cũng tạm yên.

Thời gian trôi qua mười mấy năm - cũng có nhiều viên đá xuất cảnh, tôi lại qua thất bại, bây giờ các cháu đã khôn lớn, cuộc sống khó khăn quá. Không tiền bạc, không làm ra trò trống gì cả. Nơi khắc khoải của lòng người và cuộc sống đã đưa đẩy mình thành một kẻ bơ vơ.

Chưa bà, trong chiến trường xa trên tình trường người thua cuộc mang một hậu quả thảm hại lắm. Nên tôi đã liều mạng viết thư gọi đến bà. Nơi thẳng ra là cầu mong ở bà một sự giúp đỡ. Chết vô cũng xấu hổ bà a.

- Bao đêm tôi suy nghĩ « không lẽ mình là ăn mày »
Mình cũng có đôi bàn tay sẽ khởi óc. Những
thửa bà thức té - tiền bạc vẫn là quyền lực
không tiền bạc không làm gì được cả. Nếu
được sự giúp đỡ của bà, tôi sẽ cho hai
cháu trai lớn học nghề. Bằng như không có
gì thì cũng coi như đây là một tâm sự của
một người mẹ khắc khoải âu lo cho cuộc
đời của những con người quá đau khổ.

Bây giờ những náo nức nhau thì chỉ có sự cực lực
làm việc thôi chứ không phương tiện gì hết.
Nên cũng đường quá mới đành viết thư này.
Mà trong lòng tôi cũng mang mang, đã khiến tôi
như nhớ chuyện thân tiên phải chi có vị cứu
tình nào giúp đỡ. Cái ngày mình trả được không
biết là bao giờ những mang một cái ăn không
liết bao giờ trả nổi đó thưa bà.

Nói nhiều quá chứ làm một thời giờ của bà
Một người mà tôi chỉ mới được nghe danh
còn vóc dáng chưa bao giờ hình dung được
nhưng sao lại khiến cho tôi có một sự tin tưởng
có thể mình sẽ nhận được ở bà một sự ưu ái
nào đó. và cũng từ mình mong sao một thời
giản được giúp đỡ thì một ngày nào đó không
biết, với địa chỉ này cũng có một hồi âm đến
đáp ân bà.

Chân ái chào bà.

Một người bà chưa quen biết.

anh

Võ Thị Hoàng - Anh -

Tổ 6 - ấp Nhòn Lộc 2 - Xã Nhòn Ai
huyện Châu Thành - Hậu Giang